ה) וזמים מה.ן, ט פססים נג. קדושין מב: סנהדרין פד. זבחים מה. מעילה יח:], ג) [ע" חוס' ערכין דף ה' ע"ב ד"ה יכול. ש"מ]:, ד) [ודסים מה. מנחות

עג:ן, ה) וב"מ לא. מכות ד: טו.

ענ:], ב) [ב"מ נה, מכות ק: טו.
זבחים כט: סנהדרין סנ:],
1) מכות טו. שבועום כה,
1) [עדעות דף כ"ה. ושו"ת
הרשב"ח חלק ה' סי קמ"ה.
ש"מ]., ה) [מנחות ענ:],

ש (נו, יו) [נוגמות בנו, ש) [עיין מוספות קדושין מה: ד״ה הנכרי והכותי כוי ובר״ש פ״ג מ״ט דתרומו׳], י) [סנהדרין פד.], ל) [וע״ע תוס׳ סנהדרין

פד. ד"ה גמר],

מוסף רש"י

טובת הנאה שלו. של מורס הוי

טובת הנאה שבידו ליתנו לאיזה

כהן שירלה, ולא ביד מי שתרם עליו (קמו י) ואם בא אחר ואמר

עפי (לקפורי) מום כמ מתר ומתר הילך סלע זה ומן מרומה זו לבן במי כהן, של זה היא, שמרומה שלו, שנאמר (דברים כו) כי מכלה

לעשר את כל תבואת זרעך וגו׳

ונחתה ללוי וגו', תלה הכתוב הנתינה במי שמעשרה משלו (יומא

נ: וכעי"ז זבחים ו.). חטא חטא מתרומה. כתיב במעילה וחטאה

בשגגה וכתיב בתרומה (ויקרא כב)

ולא ישאו עליו מטא. ובמרומה

למו ישמו עפי מטמ, וכנולמי כתיב בתריה דהאי קרא ולא יחללו את קדשי בני ישראל (ובחים מה.). אזרח. בפרשת נסכים כתיב בשלח אזרח. בפרשת נסכים כתיב בשלח

לך (במדבר טו) כל האזרח יעשה

ק (כנה כל מו) בל החות שבה ככה, ומינה ילפינן בפרק כל החדיר (שם לא:) אורח מלמד שמתנדבים נסכים וחביא בפני עלמן נדבה (שם מה.). ראין

העכו"ם מביא נסכים. אין העכו"ס מתנדג להגיא נסכים גלא

העכרים מתנדב נהפיח נספים כנם זבח (מתחות עג). ת"ל ככה. יעשה לשור, מאחר שחוצה חלויה בקרבן ל"ש ישראל ול"ש עכו"ם, הלכך שלח דמי נספיה יקרבו משלו ואם לאו קרבים משל ציבור,

שתנאי ב"ד הוא במסכת שהלים

שתמי כי לי שומ בתקבת שקפים ובחים מה.). דאמר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו. נכמה דוכתי מיימינן לה, לא חומיכו

ממנו והנותר ממנו עד בקר, בא הכתוב ליתן עשה אחר לא

משסה לומר שאין לוקין עליו, דלאו שניחק לעשה הוא, טעמא דבא הכמוב, הא לאו הכי לקי המומיר ואט"ג דאין בו מעשה המומיר ואט"ג דאין בו מעשה

.(ב"מ צא.)

שינויי נוסחאות

א] שלו ורמי בר חמא התס.

מיבות א"ל נמחק (ש"ח) בן ל"ל

דהוה (הגר"א) גן ממוכה או לא

יהו מו"ח דו בזבחים שם לימח.

תיקו (ש"ח) דן כונמים שם ניתח. ק] מ"ט גמר חט חט מתרומה כתיב הכא נפש כי תמעול מעל בה" וחטא וכתיב בתרומה

ולא יחללו את קדשי בני ולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר יריכו להי, מ״ל כדרב לזכח ילפי מעילל חטל חטל מתרומה כתיב במעילה נפש וכו'. ועי בהשמטות בסוף

המסכת (ש"ח) ו] ואין. ס"א ואין

לתקבע עליהן משום פיגול ונותר וטמת מ"ט פיגול יליף עון עון מנותר כתיב גבי פיגול והנפש האוכלת ממנה עודה שוא וכתיב האוכלת ממנה עודה שוא וכתיב

גבי נותר ואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חילל ויליף נותר חילול חילול מטומאה כתיב גבי

מיסור חילול כחיב גבי טומחה חילול ניחר חילול כחיב גבי טומחה חילול ויטרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו בני ישראל ולא עובדי כוכבי׳ כך

ג'י גמ' של קלף הישנות רש" ותופ' ז"ל (ש"מו) ז] ענין דתמורה דבר (ש"ח) ז] ענין דתמורה לליהם ט] בערכך בני ישראל אליהם ט] בערכך בני ישראל לא עובדי כוכבים ל"ל (ש"מ)

י] כתיב כי את מעשר (ש"ח) יא] אזרח אזרח מביא נסכים בפגי

יזן חולו חולו מפיח נקנים בעני עצמן וחין העובד כוכנים מניח [נקסים] בפני עצמן יכול כשהן מביאין קרבן אינו טעון נסכים לא משלו ולא משל צבור מ״ל

ככה. וה"פ אזרח מביא נסכים עם

הזבת ואיז העובד כוכבים כו' אפילו

ים א מיי׳ פ״ד מהלכות תרומות הלכה בי ב ב מיי׳ פ״ה מהלכות מעילה הלכה טו: הלכה טו: בא ג מיי׳ פ״א מהלכות תמורה הלכה א ופי"ח מהלכות סנהדרין הלכה ב:

תורה אור השלם

.1 נפש כי תמעל מעל וחטאה ז. בָּשֶׁשׁ בַּי וְתָּשְׁלֵּי וְיְ וְהַבְּיא אֶת בְשְׁגְנָה מִקְּךְשִׁי וְיְ וְהַבְיא אֶת בְשֶׁגָרְבָּךְּ כָּטָף שְׁקָלִים מִן הַצאן בְּעֶרְבָּךִּ כָּטָף הקרש לאשם: וַנְּנָּוֹ שׁ לְאָשָׁה: 2. וַיִּדְבָּר יִיְּ אָל אַחֲרֹן וַאֲנִי הִּנָּה נְתִתִּי לְּךְּ אֶת מִשְׁמֶרֶת תִּרוּמתִי לָכָל קָדְשִׁי בְּנִי יִשְׁרָאֵל לְךְּ נְתִתִּים לְמִשְׁחָה וּלְבָנֵיְרְ לְּחָלְ עולְם: 3. דַּבֶּר אָל אָדֵרן וְאָל בְּנְיוּ וְינְוָרוּ מִקְרְשִׁי בְּנִי יִשְׂרְאַל וְלֹא יְדַוֹלְלוּ אֶת שָׁם קְרְשִׁי אֲשֶׁר הַם במדבר נוֹלַם: יְוַקְלָּלוּ אֶת שֵׁבוּ אֵן מֵקְדִּשִׁים לִּי אֲנִי יְיָ: ויקרא כב ב ויקרא כב ב

. אַבְּלְיו עֲוֹנוֹ יִשָּׂא כִּי אֶת 4. ואֹבְלְיו עֲוֹנוֹ יִשָּׂא כִּי אֶת קרש יי חלל ונברתה הנפש ההוא מעמיה: ויקרא יו ח הרוא מעמיה: ויקרא יו ח הרוא מעמיה: ויקרא יו ח הרוא מעמיה: ויקרא יו ח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא יחשב לו פגול יהיה ותנפש האבלת פגול יהיה ותנפש האבלת מְמֶנֵּנְ עֲוֹנֶהְ תְּשָׁא: ויקרא ז יח 6. לא יְחַלִּיפָנּוּ וְלֹא יָמִיר אתו טוֹב בְּרֶע אוֹ רַע בְּטוֹב וְאָם הָמֵר ימיר בְּהַמָּה בִּבְהַמָּה וְהָיָה הוּא ותמורתו יהיה קדש:

ויקרא כזי י דבר אָל בְּנִי יִשְׂרְאַל וְאִמְרְתָּ אֲלָהָם אִישׁ בִּי יִפְּלָא נֶדֶר בְּעֶרְכָּךְ נְפָשׁת לִייִ: ויקרא כז ב 2. בִּי אָת מִעְשׁר בְּנִי יִשְׂרָאַל. אַשר יְרִימוּ לְיִי תְּרוּמְה נְתְנְיִי אֲשֶׁר יִרִימוּ לִיִי תְרוּמְה נְתְנָה לְלְוִים לְנְחַלָּה על פֿן אָמָרְתִּי לְהָם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרְאַל לֹא יִנְחָלוּ נְחָלָה: במדבר יח כד 9. כָּל הָאַוְרָח יָעֻשָּׁה בָּכָּה אָת אלה להקריב אשה ריח ניחח לְינֵי: במדבר טו יג 1.01. דְּבֵּר אֶל אַתְּהֹן וְאָל בְּנִי וְאַל בְּל בְּנִי יִשְׁרָאל וְאָמֹרְת אֲלַתָּם אִישׁ אִישׁ מבַית יִשְׁרָאל וּמַן הַגַּר בְּיִשְׂרָאל אֲשֶׁר יִקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל נְדְרֵיהָם וּלְכָל אָן בָּנוּ 'רְּכָּר נְּוְזְיְינָנּם 'רְּלְּ לְעלְה: ויקראכבי 11. לא תִשָּׁא אָת שַׁם אֱלַהִיוּךְ לְשָׁוָא כִּי לֹא יְנָקָּה את אשר ישא את

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר מר קדשי כנ"ל ואות מ"ו נמחק: (3) רש"י ד"ה וכתיב גבי וכו' ולא עובדי ל"ה וכחיב גבי וכרי וכח עובדי כוכבים הס"ד ולח"כ מ"ה ואין עושין תמורה כו' השתח: (ג) ד"ה ת"ל ככה וכרי ומשל ליבור ול"ג עליהו ומשמע כל"ל תיבות ולל״א דכתיב בספרים מחק: (ד) ד"ה רבי יהודה היא לתמק. מ) די די להי החדש היים כו' דקא (מישתמעי) [משחעי] לקמן בהא מילתא הלכך הוה כעשה מעשה הס"ל וחח"כ מ״ה חוץ מנשבע:

רבינו גרשום

מובת הנאה שלו. שיכול לקבל מישראל חבירו זוז או סלע כדי מישו אל חבירו זון או טלע כדי ליתנה לבן בתו כהן: ורמי בר חמא. קא סבר מיהא לא תפשוט יההוא דקאמר רבי אבהו א״ר וחנן דמתכפר עושה תמורה יחום דקא אתי האי מתכפר מכח משום דקא אתי האי מתכפר מכח ישראל. דקרבן דידיה עביד תמורה כלומר דהקדיש ישראל להתכפר ישראל. אבל הקדיש עובד כוכבים להתכפר ישראל ילא הוה מתחלה ועד סוף ברשות מועלין. בהן מדאורייתא אפילו הכי (כי) לא נהנין מהן מדרבנן: "א איתקש תמורת בהמה ל א אחנקש השורות בחסור למ**עשר בהמה.** דכתיב גבי מעשר בהמה לא יבקר בין טוב לרע ולא

היא דלמא מדאורייתא היא כיון דמרבינן מאיש איש שנודרין העובדי כוכבים כישראל ליו דכה"ג אמר (מעילה דף 1:) בשלמי ישראל דלא נהנין דאורייתא דאע"ג דאין בהן מעילה ול"ל יח כיון דאין בהן קדושה לענין פיגול נותר וטמא ישו אין

בו קדושה נמי לענין הנאה דאורייתא: ויליף נותר חידוד חידוד ממומאה. ט וכתב ביה בטומאה לא בני ישראל ולא עובדי כוכבים לם והקשה הר"ם ונילף נותר חילול חילול מטמא ששימש בטומאה דאמר בפרה ב׳ לזבחים (דף טו:) דקדשי עובדי כוכבים לא קרבי בטומאה דאמר התם אלא למעוטי עובדי כוכבים השתא ליך לא מרצה דאמר מר בעובדי כוכבים בין בשוגג בין במזיד לא הורלה בטומאה קרב וי"ל דיש לנו למילף טפי מטומאה לש [דכתיב] בחד קרא כדאיתא בובחים פ' ב"ש (דף מה:) דתני לוי מנין שאף בפסול זמן הכתוב מדבר ת"ל להן ולא יחללו את קדשי בני ישראל בשני חילולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר ואחד פסול ומעשר מומאה: דבו. כתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים והיינו רבי שמעון ש דאית ליה הך דרשה אבל רבנן פליגי עליה ולישנא קמא שייך לרבנן: לסולוו מאר תרומה קדושת הגוף. ואם תאמר והא אמר י הזיד במעילה באזהרה דילפינו חטא חטא מתרומה הוה לן למימר כי הכא מה תרומה קדושת הגוף ולא יהא אוהרה דמעילה אלא בקדשי מובח וקיימא לן דאפילו בקדשי בדק הבית שייך בהן אוהרה דמעילה כדתנן לוו (בכריתות (דף יג:) יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ארבע חטאות ואשם אחד וקחשיב מוקדשים דשור וחמור) וכן כמה דרשות דרשינן בפ' בתרא דמעילה (דף יח:) פגם ונהנה ושליח שעשה שליחותו דגמרינן מתרומה היה לנו לומר דלא נהגי בקדשי בדק הבית וי"ל הא דמעטינן הכא קדשי בדק הבית היינו משום דכתיב הכא להיס: והרי מימר לאו שאין בו מעשה ולקי. ואם תאמר אמאי לא פריך הכי נמי ממוליא שם רע ועדים זוממין דלאו שאין בו מעשה ולקי וי"ל דלא בעי למיפרך מהני דכתיב בהו מלהות בתורה וא"ת במסכת מכות (דף ד:) דאמר לחשולא לאו שאין בו מעשה לוקין עליו דיליף ממוליא שם רע ופריך מה למוליא שם רע שכן קנס ולימא או נשבע או מימר או חד . מהנך דשמעתין ליו [יוכיח] וי"ל דאין ה"נ אלא תירץ שפיר או שמא לא דמי הני דהכא להני דהתם ואם תאמר כי פריך הכא והרי מימר דלאו שאין בו מעשה לימה בדיבוריה היתעביד מעשה כדאמר לקמן וי"ל דאה"ג הוי מצי לתרולי אלא דשפיר שני: אף המקדים תרומה לבכורים. לקמן מפרש טעמא דאמר

על של חבירו אמובת הנאה שלו אא"ל התם הוא דקאתי מכח ישראל משום הכי אזלינן

בתר מתכפר יו והוה ליה תחילתו וסופו ביד ישראל אבל הכא הכי קא מיבעיא ליה מי בעינן מתחילה ועד סוף דתיקו ברשות מאן דעביד תמורה מתיקו: אמר מר 60 ממוקדשי עובדי כוכבים לא נהנין ולא מועלין לא נהנין במדרבנן ולא מועלין חמדאורייתא מ"מ יו דכתיב ינפש כי תמעול מעל וחמאה בשגגה יולפינן חמא חמא מתרומה ובתרומ' כתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים חואין חייבין עליהם משום פיגול נותר וממא דכתיב בה בטומאה ידבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם [וגו'] ויליף נותר חילול חילול מטומאה דכתיב גבי מומאה בני ישראל ולא יחללו וגו' וכתיב גבי נותר יואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל ויליף פיגול עון עון מנותר דכתיב גבי פיגול זוהנפש האוכלת ממנו עונה תשא וכתיב גבי נותר ואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל וכולהו בני ישראל ולא עובדי כוכבים ואין עושין תמורה דכתיב ילא יחליפנו ולא ימיר וכתיב בריש ענין יו דבר אל בני ישראל תּ (לאמר) יאיש כי יפליא נדר בערכך יו ל"א ואין עושין תמורה מ"מ דאיתקשא תמורת בהמה למעשר בהמה ומעשר בהמה למעשר דגן וגבי מעשר דגן כתיב ז (כל) ז[כי את] מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' בני ישראל ולא עובדי כוכבי': ואין מביא (עליהן) נסכים אבל קרבנו מעוז נסכים דברי רבי שמעון: מנה"מ דתנוף רבנן מאזרח יש אזרח מביא נסכים ואין העובר כוכבים מביא נסכים יכול לא תהא עולתו מעונה נסכים ת"ל "ככה אמר ר' יוסי רואה אני בכולן להחמיר מאי מעמא "לה' כתיב ים ביה בר"א בקרשי מזבח אבל בקרשי בדק הבית מועלין בהן מ"מ דכי גמריגן מעילה חמא חמא מתרומה דומיא דתרומה דקדוש קדושת הגוף אבל בקדושת בדק הבית דקדושת דמים לא אמר רב יהודה אמר רב כל לא תעשה יו בתורה עשה בה מעשה חייב לא עשה בה מעשה פטור וכללא הוא דלאו שאין בו מעשה פמור והרי מימר דלאו שאין בו מעשה הוא ולקי דתגן לא יח שהוא רשאי להמיר אלא שאם המיר מומר וסופג את הארבעים אמר לך רב הא מני רבי יהודה היא דאמר סלאו שאין בו מעשה לוקין עליו ומי מצית מוקמת למתניתין כר' יהודה והא אוקימתא לרישא דלא כרבי יהודה דקתני הכל ממירין יים הכל לאיתויי מאי לאיתויי

א"ר יוחגן משום יש ר"מ אמר קרא ביכי לא ינקה ה' את אשר ישא את שמו לשוא בית דין של מעלה

מק (ש"מ) יגן מעשה שבמורה עשה מעשה חייב לא עשה מעשה פטור (ש"מ) ידן לא שאדם רשאי (ש"מ) טון ממירין ואמרת הכל (ש"מ)

תעשה שבתורה עשה יש בו מעשה לוקה לא עשה בו מעשה פמור יחוץ מנשבע ומימר ומקלל חבירו בשם אף על פי שלא עשה מעשה חייב

"א נהגין מדרבנן, פ״ה כיון דאין בהן מעילה א״כ לא נהנין ר״ל מדרבנן, והקשה הר״ר יעקב בר שמואל מנלן והלא שלמים שאין מוגלין. בהם ואסורין בהנאה מן התורה וי"ל דמשמע ליה דכיון שיש בהן כל הקולו׳ הללו שאין בהן פיגול ונותר וטמא (משמע שאין נהנין כי אם מדרבנן) (דלא הוי מדאורייתא). תוס׳: מ"מ. ס״א כדר׳ אבהו ילפי מעילה חט חט מתרומה כתיב במעילה נפש וכר. עיי בהשמטות אם מדרבנן (ולא הוי מדאוריותא), הוסי: מ"ב, ס"א כדר" אבהו ילפי מעילה חט חט מתרומה כתכי במעילה נפש וכר. עי במשטטת בסוף המסכי: ובתרומה בתיב בני "שראל. בפרק האיש מקדש (קידושין מב:) אמרינן תרומת עובד כוכבים מדמעת ור"ש פוטר, ופ"א משר דסבר ר"ש דגנך ולא דיגון טובד כוכבי, ור"י פי ישום דסבר בני ישראל ולא עובדי כוכבים [בכ"י אחר ל"מ למימר דאתא למעט נשים דכיון דאתרבי לתמורה אין למעוטיה. גליון]: ומעשר בחמה למעשר דגן. בפי ב"ש זבחים מה. פריך והיאך דגין למד מן המלמד ומשני. תוס': ולא עובדי בוכבים. גליון לא מצי למימר דאתא למעט נשים דכיון דאיתרבו לתמורה אין למעטיה: אבל בקדשי בדק הבית. ע" בהשמטות בסוף המסכת: אבר רב יהודה אמר רב כל לא תעשה בתורה ובר. האי כללא לא מיירי אלא בהני דאינן מפורשין בהן

ויליף נוסר חילול מטומאה. דבקדשי עובדי כוכבים אין בהן 🤻 נהנין מדרבגן. והקשה הר"ר יעקב למה לנו לומר דרבגן משום נותריש: כן וכחיב גבי נותר (ויקרא יט) ואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל. מה חילול האמור גבי טומאה ישראל ולא עובדי כוכבים אף חילול האמור כאן ישראל ולא עובדי כוכבים (כ): כאן השתא

קא מפרשינן לכולה ברייתא וקתני ואין

עושיו המורה. ומחי טעמח חיו עושיו

תמורה: ה"ג דחיתהש תמורת בהמה למעשר בהמה. כדאמרינן לקמן והלא בשילהי פירקין (דף יג.) מעשר בכלל שאר הקדשים וכו׳ למה יצא להקיש אליו ולומר לך דמה מעשר קרבן יחיד ועושה תמורה אף כל קרבן יחיד יכן ועושה תמורה לאפוקי קרבנות לבור: מעשר בהמה למעשר דגן. כדאמרינן איתקש בבכורות (נג:) עשר תעשר [דברים יד] בשתי מעשרות הכתוב מדבר אחד מעשר בהמה ואחד מעשר דגן: וגבי מעשר דגן כתיב (במדבר יח) כי את מעשר בני ישראל. דמשמע בני ישראל ולא עובדי כוכבים הכי נמי גבי מעשר בהמה ישראל ולא עובדי כוכבים וכי היכי דאמרינן גבי מעשר בהמה ישראל ולא עובדי כוכבים הכי גמי גימא גבי תמורת בהמה שהרי הוקשו כולן זה לזה ומהכא נפקא דקדשי עובדי כוכבים אין עושין תמורה ים: אורת. זהו ישראל ולא העובד כוכבים מביא נסכים כלל: יכול לא סהא עולתו טעונה נסכים. אפילו משל לבור: מ"ל ככה. דככה עיכובא הוא דודאי טעונין נסכים ומשל לבור. (ג) ליו ולל"א דכתיב בספרים ול"ג עליהן משמע הכי אורח כגון ישראל מביא נסכים אפי׳ בפני עלמן ואין העובד כוכבים מביא נסכים בפני עלמן יכול לא מהא עולתו טעונה נסכים ת"ל ככה והוי עיכובא דודאי קרבנו טעון נסכים אפי׳ משלו דמקבלים מיניה דמי נסכים: ה"ג מחי טעמח לה' כפיב בהו ול"ג קדש לה'. והכי מלאתי בזבחים בפ' ב"ש (דף מה.)

מאי טעמא יה לה׳ כתיב בהו בקדשי עובדי כוכבים דכתיב איש איש מבני ישראל אשר יקריב קרבנו וגו' [ויקרא ככ] והאי קרא מוקמינוף בעובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל וכתיב בסיפיה דקרא לה׳ שנאמר אשר יקריב לה׳ לומר לך דדיינין להו בתורת שאר קדשים דמועלין בהן וחייבין עליהן משום פיגול כו': והרי מימר דלאו שאין בו מעשה הוא. דבדיבורא תליא מילתא: ר' יהודה היא (ד) . דקא משתעי לקמן בהה מילתה: לה עשה מעשה פטור חוץ מנשבע כו'. דאע"ג דלא עביד מעשה לוקה כדמפרש יח להו לקמן: בשם.

בשמו של הקב"ה: נשבע מגלן. דלוקה:

אין יורש ודלא כרבי יהודה האי תנא סבר לה כוותיה בחדא דלאו שאין בו מעשה לוקין עליו ופליג עליה בחדא דאילו רבי יהודה סבר יורש אינו סומך יורש אינו ממיר ותנא דידן סבר יורש סומך יורש ממיר ייאמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם א"ר יצחק א"ר יוחנן יי משום ר' יוםי הגלילי כל לא

משום רבי יוםי ברבי חנינא אמרו אף המקדים תרומה לביכורים נשבע מגלן י בוומה אי איקף בין טוב זי בו כו אין "א"ן מיינו וכחיב בתמודת בהמה לא "א"ן "מירנו וכחיב בתמודת בהמה לא "א"ן "מירנו וכחיב בתמודת בהמה לא "מיר אותו ומעשר בהמה איתקש למעשר דגן כדאמר בפרק מעשר בהמה עשר מעשר משרות הכתול מי

י מלקות דהא נשבע ומקלל ומוציא שם רע ועדים זוממין לוקין אע״פ שאין בהן מעשה. תוס׳: אמר קרא כי לא ינקה כו'. גליון פי׳ לא מקרת דהא נשפע נתקל המוציא שם רע נירים זוממין לוקין אניים שאין בהן מעשה. תוסי: אמם רקא כי לא ינקה בוי. גליון פי לא מהנדע הלחבר לכיד של האובר לכיד של מטה שישתדלו לנקותו ע"י מלקות. הרב המעילי ז"ל: ובכ"י אחר אין מנקין אותו פ' בתשובה רק ביסורין בלא קצבה. גליון: תוס' ד"ה "ליף, נותר וכו' אחד פסול מומאה תיפוק ליה דלא "ליף, נותר וכו' אחד פסול מומאה תיפוק ליה דלא יחלל גופיה מיירי גם בונותר, ומורי אמר האי דתני לא יונה דרשה גמורה דלא נצטרן עוד לדרשה דחילול חילול מטומאה שהרי בכל התלמוד היא מוזכרת ואינה אלא דרשה לגלויי לן דיש לנו לדרוש חילול חילול מטומאה יותר משאר דברים: תוס' ד"ח ודרי מיבר וכו' או חד מהגך בכל מוניל הילול מיניל להילול מולול מילול מיניל משבע ומימר וי"ל דמוקמינן לדרשה או חד מהגך דשמעתין, גליון וי"ל דסבר דהוו שלשה כתובים, מיהו קשה לר"י למה לי קרא גבי נשבע ומימר ו"ל דמוקמינן לדרשה אחריתי: שם וכו' וי"ל דאה"נ דהי מצי לתריצי. גליון א) לדבריו דלא חשיב למעשה קאמר:

קרא מלאתך ודמעך לא תאחר מלאתך

זו בכורים ודמעך זו תרומה ואמר

רחמנה לה תחחר ובספרי מפרש טעמה אחרינא יקדמו בכורים שיש להן ד' שמות

ורש"י מייתי ליה לקמן (ד' ד. ד"ה מפני):